

[Aksel Larsen.]

social retfærdighed og en fair behandling af alle indkomster.

Hvad det betyder i den økonomiske planlægnings mekaniks vendinger som investeringspolitik, regionaludvikling, klar prioritering, nyt initiativ til at anvende videnskab og teknologi i den industri, som har tabt tempo på eksportmarkederne, ja, selv på vort eget hjemmemarked her i Storbritannien, vil min højtærede ven senere gøre rede for her i debatten.“

Så vidt premierminister Wilson. Hans udtalelse blev konkretiseret yderligere, da han omtalte nødvendigheden af, hvad han kaldte produktive investeringer. Enhver forstår, hvad dette signaliserer. Hvis vi her i Danmark ikke går den vej, som vort parti har anbefalet — jeg henviser til min tale her i tinget den 21. oktober — hvis vi ikke sikrer, at investeringen sker efter plan og med prioritet for de samfundsgavnige produktioner, kan vi komme i den situation, at vor industri under såkaldt liberalisme, altså planløshed, tøjlesløshed, skal til at konkurrere med engelske planlæggere, som leder udviklingen og ikke lader stå til.

Jeg tvivler ikke om, at VK-partierne vil antyde, at vi bør nærme os fællesmarkedet. Det var også den forståelse, jeg fik i hvert fald af den tale, det ærede medlem hr. Per Federspiel måtte holde. Jeg antager, at der oven i købet senere under denne debat kommer en eller anden form for forslag til dagsorden, der skal bane vej i den retning eller skal synes at bane vej i den retning, skønt tilstandene i fællesmarkedet mildt sagt burde sige til fællesmarkedets vennerne i Danmark: gud fri os for at komme i selskab med vore venner i Bruxelles!

Det er en kendsgerning, at EFTA-samarbejdet har vist sig fællesmarkedssamarbejdet overlegent i det sidste par år, og hvis Englands skridt har hidført en krise, og det har det, ja, så er det næsten uskyldigt i sammenligning med den krise, der er runden af de alvorlige politiske og økonomiske modsætninger i fællesmarkedet. Det bør understreges, hvad der til dels fremgår af det allerede her i debatten sagte, at konflikten om kornpriserne mellem Tyskland og Frank-

rig, som vel i hvert fald ikke kan bilægges før efter de tyske valg i 1965, er forbundet med problemerne og stridighederne i NATO, ikke mindst hvad den berygtede MLF-plan angår, den plan, som den højtærede udenrigsminister dog måske nu kender lidt til, efter at han har haft samtaler om den i London.

Socialistisk folkeparti har aldrig tvivlet på, at fællesmarkedsorganisationen også var ment som en anden del af NATO-samarbejdet, og det gør os ikke venligere; men som sagt, situationen og konflikten i fællesmarkedsorganisationen advarer dog mere end nogen sinde mod at orientere sig i den retning. Såvel udenrigsministeren som andre siger, at vi skal ikke blande os i fællesmarkedets sager, for dér er vi ikke medlem, og det er naturligvis rigtigt; men man bør dog bemærke, at fællesmarkedsmagterne ikke undser sig for at blande sig i EFTAs anliggender.

Hvis jeg har forstået det hele rigtigt, er det sådan, at den imødekommenhed over for EFTA-landene, som den engelske regering var sindet at vise, efter at de første protester var indløbet i London, kan den engelske regering ikke vise, for den er blevet skræmt bort fra disse intentioner derved, at fællesmarkedsmagters regeringer har truet den med, at hvis den tog hensyn til EFTA-landene, ville den ikke få det nødvendige valutalan. Ja, international politik kan være en hård politik, men når vi ser, at fællesmarkedslandes regeringer kan optræde sådan, bør vi tage det som en advarsel mod at komme i selskab med dem.

Så er spørgsmålet: hvad skal vi gøre? Jeg er ikke i tvivl om, at vi skal gøre det, som den højtærede udenrigsminister har talt om i den konkrete situation, og som der forhåbentlig er enighed om i denne sal, og at vi i øvrigt skal søge at få EFTA til at køre videre ad den aktiviserede linje, der blev indledt i 1963. Jeg tror ikke, vi skal spekulere på: hvilke repressalier kan vi nu true med, eller hvilke traktatbrud kan vi eventuelt spekulere på at begå? Jeg er sikker på, at hvis vi sammen med de øvrige EFTA-lande taler den engelske regering tilstrækkelig alvorligt til, må der kunne nås de nødvendige indrømmelser fra dens side.

Jeg finder i øvrigt, som jeg allerede har givet udtryk for, at vi herhjemme må